

Dana Šianská
Ilustroval Václav Šlajch

Kletba prince Fabrise

albatros

Kletba prince Fabrise

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Dana Šianská

Kletba prince Fabrise – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kletba prince Fabrise

Dana Šianská

Kletba prince Fabrise

Dana Šianská
Ilustroval Václav Šlajch

ALBATROS

© Dana Šianská, 2018
Illustrations © Václav Šlajch, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05238-0
ISBN e-knihy 978-80-00-05308-0 (1. zveřejnění, 2018)

Kapitola 1

Vytoužený den

Slavnost dvanáctiletých!

Tato dvě slova zní pro mnohé chlapce v zemi krále Darena přímo magicky. Kluci se nedočkavě těší, až i jim bude dvanáct let a sám vládce je pozve na výjimečnou dětskou oslavu s mnoha soutěжами a horami úžasného jídla.

Přestože tato slavnost patří v království k nejoblíbenějším, nikdo kromě krále netuší, proč je určena zrovna dvanáctiletým. Král o důvodu mlčí a tohle tajemství si zatím nechává pro sebe.

Když po roce opět nastal dlouho očekávaný sváteční den, k mohutnému bílému zámku se zblízka i zdaleka začali sjíždět nadšení chlapci. Rachot přijíždějících vozů probudil v zámecké ložnici králova syna. Plavovlasý a modrooký princ Fabris vyskočil nedočkavě z postele a vrhl se k oknu. Když uviděl louku, důkladně připravenou na slavnost, vypísl radostí.

Na dlouhém stole, obklopeném mnoha židlemi, stály džbány s vodou a mísy s jídlem. Opodál se mezi kmeny stromů neklidně pohupovala dřevěná kláda, na obou stranách důkladně uchycená smyčkou ze silného lana. Každý z příchozích chlapců k ní vzhlížel s velikými obavami, neboť právě na tomto dlouhém hrbolatém kusu dřeva začínalo dopoledne plné soutěží. Komu se ho podařilo přeběhnout bez pádu, ten se mohl radovat. Pokud spadl, mohl v nejlepší soutěžní disciplíně, již byla lukostřelba, vystřelit pouze jeden jediný šíp. O kus dál svítila mezi stromy krkolomná prolézačka spletená z bílého lanoví. Přesunout se z jednoho jejího konce na druhý bylo nesmírně obtížné.

Když se Fabris vyklonil z okna, uviděl ještě žluto-červený lukostřelecký terč a také ohraničený prostor pro souboje v šermu. Pozorně se na místo příštích soubojů zadíval a srdce se mu nedočkavě rozbušilo velikým nadšením. Vždyť tahle louka posetá skvělými soutěžemi je určena i jemu. Protože také on, princ tohoto království, dnes oslaví své dvanácté narozeniny.

Ale na rozdíl od ostatních chlapců se tenhle královský kluk nebál žádné disciplíny. Po kládách přeběhne jako veverka. A pak budou všichni koukat, jak umí střílet z luku. Co rána, to zásah!

Všem také ukáže, jak umí šermovat. A nakonec zvládne i poslední soutěžní zkoušku, která na chlapce čeká u paty vzrostlého stromu. Po jeho kmeni musí každý vylézt až do koruny a objevit tam jeden předmět, důkladně schovaný mezi větvemi.

To bude hračka, pomyslel si princ bezstarostně a vesele poskočil na místě. Rychle se oblékl do svátečních sametových šatů, popadl luk a meč a po dřevěném zábradlí sjel do přízemí zámku.

V kuchyni, kam vlétl jako vítr, stála v bílé plátěné čepičce chůva Beáta. Fabris už nebyl malé dítě a už ji tolik nepotřeboval, a tak aspoň pomáhala kuchtíkům. Teď právě dozdobila veliký čokoládový dort poupaty bílých růžiček. Když spatřila prince, snažila se dort ukrýt za svými zády. Jenže Fabris se kolem ní prosmýkl jako lasička a nadšeně si ho prohlížel.

„Ten je pro mě!“ smál se.

„Kdepak,“ lhala chůva. „Je pro Bolura.“

Fabris se zatvářil naoko nešťastně. Bolur byl jeho bratránek, kterého v celém království nikdo neměl rád.

„Nevím, že by ho táta pozval na slavnost,“ ušklíbl se.

Chůva pokrčila rameny a dort položila na stůl.

Fabris rychle popadl slánku.

„On má rád slané!“ prohlásil vážně a zlomyslně se uculil.

Chůva se vylekala.

„Není pro Bolura,“ přiznala nakonec. „Ten, pro koho je, má rád sladké!“

„Tak to určitě budu já!“ zasmál se Fabris. „Dej mi kousek,“ zaške-mral prosebně.

„Jak bych mohla?“ podivila se chůva. „Dvanáct let ti bude až za dvě hodiny. Pak můžeš ochutnat! Zatím si dej bábovku a pořádně si ji pocukruj.“

Zatímco princ snídal, jeho otec, král Daren, si ve svém pokoji zamyšleně prohlížel narozeninový dárek pro syna. Byl jím nádherně zdobený luk s koženým toulcem, na němž svítil vypálený královský znak a princovo jméno.

Král dobře znal princovu zálibu ve zbraních. Fabris byl široko daleko nejlepším lukostřelcem. Vynikal i v šermování. Zbraně byly jeho vášní a královský otec se obával, aby syna neovládly natolik, že by jednou řešil problémy jedine s mečem v ruce. Tak jedná špatný král. Ten dobrý použije zbraň jen jako poslední možnost, uvážil moudře a zabalil luk do rudé sametové látky. Nato vykročil ke dveřím.

V ten okamžik se před ním zničehonic objevila maličká shrbená stařenka s pronikavými zelenými očima.

„Kdo jsi?“ vyhrkl král překvapeně, „a kde se tady bereš?“

Stařenka se pobaveně usmála.

„Jsem Anakrá,“ řekla tiše.

Daren se zarazil. Vzpomněl si, co všechno o této podivuhodné ženě slyšel. Anakrá byla před lety uznávanou vědmou a vše, co kdy předpověděla, se stalo. Minulý král Benid, Darenův otec, se její věštby velmi obával, a proto se rozhodl, že ji nechá sprovodit ze světa. Jenže ona zmizela beze stopy a nikdo ji od té doby nespapřil.

„Vítej na zámku. Co pro tebe můžu udělat?“ řekl král vlídně, když se trochu vzpamatoval.

Vědma lehce pokývala hlavou.

„Pro mě?“ usmála se. „Pro mě nemusíš udělat nic!“

Král mlčel, protože nechápal, co tím chce stařenka říct.

„Co musíš udělat, bude důležité pro lid tvého království,“ pokračovala po chvíli.

„Ale v mém království je vše, jak má být!“ ohradil se.

Vědma na něj mlčky upřeně pohlédla. Její pohled byl mámivý a přitahoval krále do zelené tůně jejích očí. Král se najednou nemohl pohnout a místo stařenky před sebou spatřil celou svou zem. Bylo to zvláštní, viděl ji naráz ze všech stran. Místo slunce v ní však řádila bouře a lidé tu trpěli hladem a násilím cizích bojovníků. Jak rychle se děsivý obraz zjevil, tak rychle i zmizel. Král zoufale sevřel hlavu do dlaní.

„Co to bylo?“ hlesl tiše.

„Budoucnost,“ odpověděla vědma.

„Můžu tomu nějak zabránit?“ řekl a odhodlaně pohlédl staré ženě do očí.

Anakrá vážně pokývala hlavou.

„Jsi dobrý panovník a zasloužíš si pravdu! Poradím ti, jak zhoubě království zabránit.“

Panovník se vděčně usmál.

„Děkuji za tvou důvěru,“ pronesl upřímně. „Udělám všechno, aby můj lid nikdy netrpěl.“

„Já o tvých slovech nepochybuji,“ řekla stařenka klidně. „Vím, jaký jsi člověk.“

Tázavě na ni pohlédl.

Vědma pokrčila rameny a šibalsky zvedla jedno obočí.

„Nediv se, znám v této zemi každého. Ale to teď není důležité.“

Upřela na něj své hluboké zelené oči a chvíli si ho zpytavě prohlížela. Pak promluvila.

Kapitola 2

Nejhorší narozeniny

Na zámecké louce se houfovaly skupinky dvanáctiletých chlapců. Oslavenci nedočkavě čekali, až přijde král a slavnost zahájí. Zpovzdálí zatím zvědavě okukovali bíle prostřené stoly, na nichž se vršily talíře neuvěřitelných dobrot. Šťavnaté pečínky, grilovaná křídélka, zvěřinové paštičky, domácí chleba, čerstvé mléko, čaj i šumivá limonáda z bezinek, které nikdo nedokáže odolat. A těch cukrovinek, dortů i koláčků! Chlapcům z pohledu na tyhle dobroty zářily oči vzrušením. Čeká je úžasný den. Nejprve si zazávodí a zabojují. Potom usednou k tomuto výjimečně bohatému a velmi lákavému stolu. Ochutnají ode všeho.

Princ Fabris byl jediný, koho stůl nelákal. Na rozdíl od ostatních totiž nikdy nepocítil hlad. Kdykoli měl na něco chuť, byla tu Beáta a její dobroty. Proto stůl jen rychle přehlédl a zadíval se jinam. Znovu, tentokrát zblízka, zkoumal připravené soutěže. Rukou přitom svíral rukojeť chlapeckého meče a druhou držel luk a toulec. Těšil se, až jeho šípy zamíří do středu výrazně barevného terče. Svou fantazii rozvinul i na šermířský souboj. Zvítězil v něm.

Tahle představa byla hřejivě příjemná a nenarušil ji ani pokřikující dav čekajících chlapců. Princ zpozorněl, až když všichni v jeho blízkosti náhle ztichli. Zvedl hlavu a spatřil svého otce, jak pokynutím ruky vítá svůj lid a krátkým proslovem zahajuje Slavnost dvanáctiletých.

Ozval se děkovný potlesk.

„Ať žije náš vládce!“ křičeli všichni nadšeně.

Král se vmísil do davu a kráčel od jednoho chlapce k druhému. Každému podal ruku a věnoval mu několik laskavých slov. Zbýval už jen

poslední oslavenec – jeho syn. Rázně k němu vykročil a vážným pohledem se mu zadíval do očí. To nebylo dobré znamení!

„Otče, děje se něco?“ zeptal se princ udiveně.

„Pojď za mnou!“ vybídl ho otec. „Musím ti říct něco důležitého.“

„Teď, když začala slavnost?“ vykřikl Fabris vyděšeně. „Teď ne!“ zopakoval prudce. Ale hned se vzpamatoval a smířlivě sliboval: „Přijdu za tebou hned, jak skončí soutěže.“

Daren mu položil ruku na rameno. Tohle Fabris znal. Otec to dělal pokaždé, když mu chtěl sdělit něco vážného.

„Věř mi, rád bych ti vyhověl. Avšak to, co ti musím říct, nepočká.“

Radost, která z prince ještě před chvilkou sálala, byla ta tam. Krev se v jeho žilách bouřila vztekem. Král byl sice jeho otec, ale především to byl král. Tomu se před ostatními neodmlouvá. Fabris sklopil oči, spolknul vztek a bez dalšího otálení ho následoval.

Kdyby ale mohl, udělal by něco jiného. Hned teď by nahlas vykřičel svou lítost. Vždyť se na tyhle narozeniny těšil celý rok! Má právo soutěžit jako ostatní dvanáctiletí chlapci. Jenže místo aby soutěžil, stoupá teď za otcem po schodišti. Místo aby bojoval s ostatními chlapci, přemáhá slzy, které se mu zběsile tlačí do očí.

Otcův pokoj, kam mířili, byl až v nejvyšším patře zámku. Daren do něj vešel rázným krokem a hned po něm dovnitř vstoupil i Fabris. Zachmuřeně se na otce podíval, ale ten věnoval pozornost něčemu jinému. Soustředěně obcházel vysoká kamna a prsty přejížděl po modrých kachlích. Byl na nich vyobrazen lov na jeleny. Fabris tenhle výjev znal nazpaměť. Jako malý chlapec sedával před rozehřátými kamny a donekonečna si prohlížel namalované lovecké psy, kteří se s vypoulenýma očima řtili za prchajícími jeleny.

Otec se zastavil a jedno vypoulené oko zmáčkl.

Část stěny se odsunula ke straně a místo ní se objevila mezera.

Otec se podíval na překvapeného syna, pobaveně se usmál a hbitě se protáhl mezerou. Fabris ho udiveně následoval.

Před nimi se v temném příšeří strmě vzhůru vypínalo úzké schodiště, na které odkudsi shůry stékal maličký pramínek světla. Daren

pomalu stoupl na první schod, cosi zaskřípalo a otvor se za nimi zavřel.

„Ty dveře musíme příště namazat!“ zašeptal spiklenecky a objal syna kolem ramen. „Dnes jsem ti chtěl dárkem udělat radost. Jenže ten, který jsem pro tebe měl připravený, už ti dát nemůžu. Tak ode mě přijmi alespoň tenhle tajný vstup k vězím zámku. Víš o něm jen ty a já.“

„Je to krásný dárek. Ale mohl jsi mi ho dát až po soutěžích,“ namítl Fabris vyčítavě.

Otec zavrtěl hlavou.

„Nemohl,“ odpověděl vážným hlasem a zblízka se podíval synovi do očí. „Nahore ti všechno vysvětlím. Moc bych si přál, abys to, co ti řeknu, přijal statečně.“

„Já se ničeho nebojím!“ řekl Fabris sebevědomě.

Otec na něj zpytavě pohlédl a mlčky se vydal nahoru. Schodů bylo tolik, že si Fabris oddychl, když uviděl poslední. Jakmile nadzvedli víko, na okamžik je oslepil proud světla.

Stáli na doširoka rozprostřené plošině, jež na obou stranách končila zámeckými věžemi. Prostor mezi nimi byl od jedné věže ke druhé lemován vnějším zděným hrazením, které bylo tak vysoké, že si Fabris musel stoupnout na špičky, když se chtěl podívat dolů. Z té výšky pod sebou spatřil zámeckou louku, a když popoběhl na konec plošiny, ukázala se mu příjezdová cesta k zámku i k jeho nádvoří.

„Dobrý výhled!“ řekl uznale. Vracel se k otci a cestou si plošinu pozorně prohlížel. Vtom ho zaujal poloprůsvitný a do fialova zbarvený oblak, který se vlnil blízko hrazení nedaleko jedné z věží. Vykročil k němu, ale přísný otcův hlas ho vrátil zpátky.

„Tomu místu se vyhýbej!“ rozkázal přísně. „Je to nebezpečný a velmi tajemný prostor, v němž kdysi z ničeho nic zmizeli tři lidé a už se nikdy nevrátili zpátky. Víc o něm nevím.“

Fabrise zamrazilo v zádech. Co je to za podivné místo, že by v něm zmizel? přemýšlel zaraženě. A kam by zmizel? Nebo by rovnou zemřel? Tahle vidina ho tak vylekala, že od toho strašlivého místa raději odvrátil hlavu.

Plošina mezi věžemi byla od jarního slunce příjemně rozehřátá. Král mlčky stál a poslouchal vzdálené výkřiky a smích soutěžících chlapců. Fabris otce k řeči nepobízел. Přesto si v duchu toužebně přál, aby už konečně promluvil. A také, aby už odtud odešli, vždyť dole na něj čekají narozeninové soutěže!

„Ty jsi mého otce, svého dědečka, nikdy nepoznal,“ začal zvolna Daren. „Někteří lidé si ho ještě pamatují a určitě ti o něm vyprávěli.“

Fabris přítakal. Věděl, že dědu nikdo neměl rád. Byl zlé povahy, krutý a samolibý. Neustále válčil a jeho poddaní znali jen bolest a utrpení.

„Můj otec mnoho lidí odsoudil k smrti. Jednou zabil muže, který měl jedenáctiletého synka. Ten chlapec zůstal sám. Opuštěně se potloukal královstvím a živil se, jak se dalo. Svého krále nenáviděl a celý další rok, den po dni si přál, aby krále stihl spravedlivý trest. V den svých dvanáctých narozenin se s ním setkal. Král měl zrovna dobrou náladu a chtěl chlapce obdarovat. Ze stáje nechal přivést koně a velkoryse prohlásil: „Je tvůj!“

„Od tebe nic nechci,“ vykřikl chlapec odvážně. „Zabil jsi mého otce a nikdo tě nepotrestal. Proklínám tě, ať tvá zlá duše nikdy nenajde klid!“

Král překvapeně vypouklil oči, vztekle vyskočil a v jeho ruce se zablýskl meč. V ten okamžik na zem dopadla chlapecká hlava.“

Otec zmlkl a Fabris se otrásl hrůzou.

„A ty jsi to viděl?“ zeptal se zaraženě.

„Ano, byl jsem u toho a při pohledu na tuhle krutost jsem sám sobě přísahal, že budu jiný a nedopustím, aby mou vinou kdokoli trpěl.“

„Tati, ty jsi opravdu jiný. Jsi dobrý král, kterého si lidé váží,“ pochválil Fabris svého otce, který mu právě prozradil, proč se každý rok koná Slavnost dvanáctiletých.

„Synku, před chvílí jsem po dlouhých letech uviděl nejznámější vědmu tohoto království,“ zvážněl král. „Její věštby se pokaždé naplnily. Jednou předpověděla něco i mému otci a od té doby se jí chtěl zbavit. Poslal za ní své lidi, jenže ona na mnoho let zmizela beze stopy. Neobjevila se ani, když můj otec zemřel. Přišla za mnou až dnes!“

Fabris vykulil oči.

„Copak ji nikdo neviděl, jak k tobě jde?“ divil se.

„Nikdo! Objevila se zničehonic. Řekla mi něco důležitého a pak během vteřiny zmizela.“

„Přišla kvůli mně?“

„Ano, synku, kvůli tobě. Prozradila mi, že onen dvanáctiletý chlapec, ještě před tím, než mu otec setnul hlavu, skutečně seslal na otce kletbu. Ta se však probudila až nyní a vybrala si tebe, neboť jsi poslední pokračovatel našeho rodu. Pokud neuděláš to, co je třeba, postihne naše království utrpení a bída.“

„A co mám udělat?“ zeptal se Fabris vyjeveně.

„Vědma mi naštěstí prozradila, jak kletbu zlomit. Musel jsem ale přísahat, že o jejích slovech ani jeden z nás nikomu dalšímu neřekne. Jinak se kletba naplní.“

„Co mám tedy udělat?“ zopakoval Fabris netrpělivě.

„Sluneční hodiny zakrátko ukáží, že ti je dvanáct let. Od té chvíle musíš odložit všechny zbraně a už je nesmíš nikdy použít. Jedině tak můžeš smýt krev z rukou svého dědy a zbavit království děsivé kletby. Pokud neposlechněš a zbraň použiješ, ať v boji či k obraně, naše království se dostane do rukou panovníkovi, který ho zničí.“

Fabris vytřeštil oči. Co mu to jeho otec, jeho milovaný otec říká? Jak na něm může chtít, aby se vzdal zbraní? Proč zrovna on?

To přece nejde!

Král sledoval synovo zděšení i nesouhlas. Vztáhl k němu ruku, aby ho pohladil a zmírnil jeho bolest, chlapec však uhnul. Otec mu byl poprvé v životě tak protivný, že už vedle něj nedokázal zůstat ani chvíličku.

Hbitě se vysmekl z jeho blízkosti a otevřeným otvorem seběhl po schodech dolů. Na posledním schodu se zastavil a počkal, až se stěna rozevře. Dál už však na nic nečekal, hbitě proklouzl úzkým otvorem a ve chvíli byl pryč.

Kapitola 3

Podivné setkání

Princ utíkal zámkem jako šílený. Nedíval se napravo ani nalevo a schody bral dolů po čtyřech. Když seskočil na kamennou podlahu přízemí, nezaváhal ani vteřinu a rychle přeběhl prostornou halou do postranní chodby, stáječící se ke stájím. Tou prolétl jako vítr, ale na konci prudce zabrzdil. Chvilí čekal, až se mu ztiší rozbouřený dech, a pak po špičkách vešel do stáje. Zlatohnědý hřebeček jeho dupot slyšel a teď napjatě hleděl ke dveřím. Jakmile se v nich chlapec objevil, kůň radostně zaržál.

„Sluníčko,“ oslovil princ svého čtyřnohého přítele nezvykle vážně, „jak se ti daří?“

Místo odpovědi kůň přejel svými hebkými pysky Fabrisovi po tváři.

„Uličníku,“ řekl princ tiše. Pak oběma rukama objal zlatou hlavu milovaného koně a přitiskl se k ní. V ten okamžik napětí v jeho srdci povolilo a princ se rozplakal. Slzy se mu bez zábran řinuly z očí a mízely v zlatohnědé hřívě.

Koník se trpělivě nechal objímat a přátelsky se o prince otíral. Byl však zmatený, nechápal, co se jeho příteli stalo. Měl tohoto hbitého, usměvavého chlapce, který s ním dennodenně vyjížděl na dlouhé projíždky, moc rád. Ještě nikdy ho neviděl smutného, až teď. Nevěděl proto, co má dělat, a tak se aspoň vymanil z princova objetí, zvedl hlavu a nečekaně silně zaržál. Znělo to, jako by říkal: „Co je s tebou? Jak ti můžu pomoci?“

Princ přestal plakat a rukávem si otřel z obličeje slzy. Tíseň ze strašlivého úkolu, který mu dal otec k dvanáctým narozeninám, mu stále

svírala hrud. Avšak zároveň si uvědomil, že jeho kamarád na něj trpělivě čekal a teď by se rád proběhl.

Rychle Sluníčka osedlal a vyvedl ze stáje. Několikrát ho přitom přátelsky pleskl po mohutném hřbetě. To bylo známé pobídnutí. Sluníčko se vesele rozeběhl a chvíli cválal sám bez svého jezdce.

Když si dostatečně užil svobody, přiběhl zpátky a začal přešlapovat na místě, jako by chlapce pobízel: „Tak rychle, nasedej. Na co ještě čekáš?“

Během vteřiny byl Fabris v sedle. Sklonil hlavu a zašeptal mu do ucha: „Kupředu! Běž rychle jako vítr!“

Pro zlatohnědého hřebečka to byl vytoužený povel. Šťastně zadupal kopyty a vesele zaržál. Pak proběhl zámeckou branou a prudce vyrazil na cestu, která se vinula do dálky mezi poli.

Z okna zámku jejich kroky zachmuřeně sledoval král. Uvědomoval si, že Fabris je nyní z věštby velmi zklamaný. Věděl, že okamžitě odjede na hřbetě svého milovaného koně pryč. Chápal, že jeho syn potřebuje čas, aby pochopil, co na něm věštba žádá. Brzy se vrátí zpátky, tím si byl jistý!

Teď však musí zahnat myšlenky na syna, protože ho na Slavnosti dvanáctiletých čekají soutěžící chlapci. Určitě se hned budou vyptávat, proč princ nezávodí. Nebude jim lhát a řekne jen, že Fabris musel odjet.

Daren si ztěžka povzdychl. Obavy, které se mu vloudily do srdce při pohledu na synkův vyděšený obličej, ho znepokojovaly. Doteď jeho království žilo šťastně. Nechal vychytat všechny lapky a násilníky. Každý měl práci a lidé tu žili spokojeně.

Bude to zítra stejné? napadlo ho, ale hned tuhle chmuru vytěsnil myšlenkou, že všechno nakonec jistě dobře dopadne. Odvrátil se od okna a pevným krokem sestoupil po schodišti dolů. Venku svět vypadal neporušeně. Sluneční paprsky krále objaly a doprovodily ho mezi soutěžící chlapce.

Fabris zatím rychle odjížděl na hřbetě svého koně pryč a jízda jarní přírodou ho uklidňovala. Louka, po které koník běžel, voněla

sladkými vůněmi květin. Svět pod modrým nebem byl klidný a radostný a nic nenasvědčovalo tomu, že by se něco mohlo pokazit. Princí najednou všechno, co prožil, připadalo tak podivné, že to určitě nemohla být pravda. Během rychlé jízdy z něj smutek vyprchal a začal o věštbě pochybovat.

Otec si myslí, že ho navštívila Anakrá. Vůbec ho nenapadlo, že se za ni může někdo vydávat, uvažoval. Takovou šílenou věstbu by přeci nikdo normální nevymyslel. Škoda, že jí táta uvěřil. Já bych to neudělal. Teď se ta bláznivá stařena někde směje, jak jí naletěl samotný král.

Fabris byl najednou přesvědčený, že odhalil pořádně hloupý podvod. „Tátu napálila a mně zkazila narozeniny, babice jedna!“ zanađával a hned se rozhodl, že o tom nesmyslu už nebude přemýšlet.

Dokonce ho napadlo, že by se měl vrátit. Jenže když si vybavil rozhovor s otcem, k návratu pocítil velikou nechut'. Svě narozeniny oslaví jinak, než si původně přál. Slavnost musí oželet, ale naštěstí ještě zbývá odpolední návštěva u kamaráda Říši. Sice mu slíbil, že za ním přijede až po slavnosti, když se však objeví dřív, kamarád se určitě zlobit nebude. Ale nepojede za ním hned, protože potřebuje čas, aby se ze všeho vzpamatoval. Pohlédl k lesu, který se černal v dálce. Nikdy v něm ještě nebyl. Prozkoumá ho a pak to oklikou vezme ke statku Říšových rodičů.

Po opojné jízdě dorazil na kraj lesního porostu. Neznámý les byl ponurý, velmi nevlídný a obklopený houštinou spletitých větví. Když se jimi prodrali, vstoupili na tajemné a zřeřelé místo, kterému vládla nevysoká černá skála.

Fabris seskočil na zem.

Skála k němu tajemně shlížela a téměř se zdálo, že ho zve k sobě nahoru. Zvědavě se k ní vydal a svižně vylezl na vrchol, který končil kamennou plošinou. Posadil se tady a po krátké chvíli ho zarazilo podivné ticho. K tomu všemu ho začalo i podezřele brnět v zádech.

Rozhlédl se, ale nikdo jiný kromě něj a Sluníčka tady nebyl, a tak se pro jistotu podíval ještě za sebe. V ten okamžik polekaně vykřikl a jako popíchnutý vyskočil na obě nohy.

Přímo za ním ležel schoulený bílý had. Hlavičku měl napjatě vzpřímenou nad stočeným tělem a zelenýma očima se upřeně díval na prince. Ten by odtud nejraději zmizel, jenže hadí pohled ho připoutal na místo. Chlapec mu omámeně hleděl do pronikavě pichlavých očí a cítil, jak ho hadí pohled uspává. Z posledních sil se té divné síle vzepřel a odvrátil hlavu. Úprkem seběhl ze skály a rychle zamířil ke svému koni. Avšak v půli cesty škobrtl o kámen a svalil se mezi keře. Rychle vstal, ale zem se pod ním zborčila a princ se kamsi propadal.

Chvilí překvapeně a nehnutě ležel na dně jakési jámy. Pak zkusil pohnout tělem, naštěstí bylo v pořádku. Pomalu se zvedl a pohlédl vzhůru. Tam se nevyškrábe!

Rozhlédl se kolem sebe, a co uviděl, ho překvapilo. Blízko něj zel do skály tajemný otvor, napůl zahalený vzrostlým keřem. Nahlédl dovnitř a po krátkém zaváhání opatrně vstoupil do temné chodby. Po několika krocích se chodba začala stáčet a princ se ocitl ve tmě. Napadlo ho, že se vrátí, ale zvědavost ho přemohla, a tak se klopýtavě vydal podél zdi kupředu.

Náhle temnotou nečekaně zazářilo teplé žluté světlo. Osvětlovalo malou jeskyni, do jejíž hliněné stěny byla zabodnutá hořící louč. Svítala na malé lůžko, pokryté slámou, a také na začátek chodbičky vedoucí kamsi nahoru.

Udivený chlapec si osvětlenou jeskyni zaujatě prohlížel. Najednou ho příšerně vylekal stín lidské postavy, který po hliněných schodech scházel dolů. Princ napětím skoro nedýchal a s obavami čekal, kdo se před ním objeví.

Stín vyplul z příšeří chodby a změnil se v chlapce, kterému mohlo být jedenáct, možná dvanáct let. Na jeho pohublém těle visely děravé plátěné kalhoty a potrhaná kazajka. V jeho tváři, lemované zrzavými kadeřemi byl smutek i velké zoufalství.

Princ mu chtěl vysvětlit, jak se sem dostal, ale odrbánek si ho nevímal, dokonce o něj ani nezavadil pohledem. Navíc kolem něj neustále kroužila zvláštní průhledná šedomodrá mlha, která nedovolila, aby se k němu princ přiblížil. Mohl ho jen pozorovat, a tak viděl, že

zrzek odkudsi vytáhl misku s vodou a vychrstl ji na hliněnou zeď. Pak špičatým klacíkem vyryl do stěny několik písmen. Když skončil, došel k lůžku a unaveně se na něj položil.

Princ si zeď zaraženě prohlížel. Bylo do ní vyryto: „Tatínku, scházíš mi!“

„Kde je tvůj táta?“ zeptal se zvědavě.

Chlapec neodpovídal. Smutně hleděl do stropu a po tvářích mu stékaly slzavé potůčky.

Princ se znovu pokusil překonat tu zvláštní sílu, která mu bránila, aby s neznámým chlapcem alespoň promluvil a nějak zmírnil jeho stesk. To se mu sice nepodařilo, avšak najednou měl silný pocit, že se ve svých myšlenkách na utrpení toho neznámého kluka nějakým záhadným způsobem napojil. Na hrudi se mu okamžitě rozhořela bolest, která byla tak silná, že zavřel oči a usilovně se ji snažil zahnat.

Když je po chvíli otevřel, s úžasem sledoval, jak se chlapec, hořící louč i lůžko ztrácí v modrošedých mlhavých vírech. Teď už na nic nečekal a ve tmě, která nastala, se vydal po hliněných schodech nahoru k malému pramínku světla, jenž dovnitř pronikal úzkou skalní štěrbinou. Namáhavě se jí protáhl ven a s velkou úlevou ponurou jeskyni opustil.

Jakmile ho Sluníčko uviděl, vesele zaržál. Princ ho láskyplně pohladil po zlaté hřívě. „Nevěřil bys, co jsem v té jeskyni prožil,“ šeptal mu do ucha vystrašeně. Strach mu ještě chvíli zběsile tepal v krvi a opustil ho až ve chvíli, kdy jím nad hlavou opět zazářilo slunce.

„Jedeme za Říšou! Ten bude koukat, až mu všechno povyprávím!“ zahalekal královský synek, když se vymotali z ponurého lesa. S tímhle výkřikem se princ konečně trochu uklidnil.

Kapitola 4

Statek v údolí

Princův kamarád Ríša byl od malička nejraději v lese. Asi by tam i spal, kdyby mu to táta dovolil. Jenže ten z toho nebyl zrovna nadšený, a proto Ríša své noční výlety do lesa prováděl v utajení.

Avšak následující ráno ho pokaždé prozradilo. Slunce na obloze už ukazovalo devět hodin a on pořád spal jako zabitý. Timon se většinou pořádně rozčilil, jenže tím si příliš nepomohl. Ríša i navzdory jeho křiku utíkal do milovaného lesa dál. Proto se rozhodl, že změní tak-tiku, a jednoho rána synkem pořádně zatřásl. Ten se jen přetočil ze strany na stranu a zakňučel: „Tati, nech mě. V noci jsem měl špatný spání a ještě potřebuju spát.“

„Ubohý chlapče!“ politoval ho otec naoko chápavě a jedním trhnutím z něj stáhl deku. „To špatný spání, jak říkáš, bylo moc podivný. Šel jsem se na tebe podívat, ale koukala na mě prázdná postel. Ale ty jsi v ní určitě ležel, jen jsi byl neviditelný!“ dodal napůl vážně a napůl žertem.

Ríša na tátu překvapeně zamžoural. Čekal, že mu za noční výlet vynadá, a on si z něho dělá legraci! To je zvláštní změna!

Ale Timon najednou zvažněl.

„Doufám, že tentokrát to bylo naposledy!“ řekl přísně.

Tohle slíbit nemůžu, pomyslel si Ríša a ztěžka si povzdech. Neochotně vstal z postele a rychle odkráčel z místnosti. Zpátky byl coby dup a strčil otci před obličej dvě mrtvé koroptve.

„Vždyt víš, že já po lese nechodím jen tak,“ hájil se. „Chytil jsem je večer a pak jsem byl až do půlnoci na čekáný. Musím přeci vědět, kolik máme v lese selátek! Ve dne to nezjistím – jsou někde zalezlá.“